

ČERNÁ VDOVA

„Zlo je silné tam, kde dobro mlčí...“ Jean-Paul Sartre

ÚRYVEK Z PROLOGU

Sebrala všechnu zbylou odvalu a pohlédla mu do očí. „Něco jsem v životě dokázala. Vybudovala. Zato ty si jenom hojíš ego na slabších!“

„Cos to řekla?!“

Bůh se mnou, pomyslela si. Nedokázala to však zastavit – dlouho potlačovaná nenávist vyvěřela na povrch. „Rozuměls mi dobře. Jsi nula, co si hraje na frajera! A přitom dokážeš jenom jedno – ubližovat bezbranným. Chudáku! Je mi z tebe na blití!“

Souměrný obličej proměnil palčivý vztek. „Garantuji ti, že dneska vyblíješ vlastní zuby, ty pizdo!“

To je dost pravděpodobné, napadlo ji vteřinu předtím, než do ní strčil. Zavravorala, ztratila rovnováhu a zřítla se do zmrzlé trávy. V první chvíli si vyrazila dech, honem se ale vzpamatovala odhodlaná vstát. A utíkat...

Nebo ho má raději umlátit těmi zpropadenými lodičkami?

Zvedla oči a zůstala tupě civět na rozepnutý poklopec. Okamžitě pochopila, o co mu jde a ztuhla jako solný sloup. „Co to má...“ vykoktala. Čas na dokončení věty jí ale nedopřál - hrubá dlaň zakryla nos i ústa a odstříhla ji od přísunu kyslíku. V úleku sebou zazmítala, bohužel však marně.

Cítila, jak z ní strhává punčochy a kalhotky, ale to teď bylo podružné. Potřebovala vzduch! Ve snaze zavolat o pomoc zoufale zakřičela do vlastních úst.

Umřu... blesklo jí mozkiem. On je úplně nepřičetný... znásilní mě a já se přitom udusím! V houževnaté snaze o záchranu života zašátrala rukama okolo sebe. Pravačka nahmatala cosi tvrdého, nepravidelného. Kámen? Možná.

Vší silou chladný nerost stiskla a rozmáchla se. Jednou, dvakrát... znovu a znovu. Kolikrát vůbec? Netušila. Zasáhla cíl? Snad...

A pak uslyšela křupnutí, jako když se zlomí větev. Čas se v tu ránu zastavil: dýchací cesty měla opět volné a tělo, které ji špendlilo k studenému podloží, ochablo. Potlačila paniku a strčila do něj - bezvládně se odkulilo na stranu.

Ještě chvíli ovládala třesavku, a pak se konečně vyškrábala na kolena: svou zbraň stále drtila v dlaní. Odvážila se pohlédnout k zemi a zacílila zrak do nehybného obličeje, po němž stékal pramínek rudé krve.

Hlasitě polkla a upustila kámen do trávy. Potom zvedla ruku a chvíli nechápavě zírala na jantarovou šmouhu, jež na ní ulpěla. Byla lepkavá a páchla po železe.

Znovu stočila pohled k ležícímu muži.

Já ho zabila... uvědomila si s nevěřícím úžasem. Usmrtila jsem člověka!

A co hůř - cítím pouze a jedině úlevu... došlo jí posléze.

Z OBSAHU

Převzala číši. „Na co si připijeme?“

„Co takhle na naši budoucnost?“ navrhl.

„To zní dobře,“ souhlasila. Sklo cinklo o sklo a Edita usrkla malý doušek dobře vychlazeného pinotu. „Hmm...“ ocenila svěží, plnou chuť. „Vynikající.“

„Taky myslím,“ přitakal, přičemž ji propaloval sugestivním pohledem. „Je mi s tebou krásně, Edito. Jsi úžasná žena. Obdivuhodná.“

„Taky se vedle tebe cítím skvěle,“ opáčila, náhle celá rozechvělá.

„Jsem si jistý, že nás dohromady svedl osud,“ pronesl zvolna. „A ve správný čas. Oba jsme si museli odžít své bolesti a připravit se na nový vztah...“

Mluvíš mi přímo z duše, pomyslela si. Nahlas však nic neřekla a jen se nechávala hladit jeho slovy.

„Vím, že mě budeš považovat za romantického blázna, ale já... Přál bych si s tebou spojit svůj budoucí život. Jsi pro mě ta pravá a pevně doufám, že stejně to platí i naopak.“ Dlouze vydechl a zabodl pohled do její sklenky. Edita se zadívala stejným směrem... a teprve teď si všimla, že ve víně něco plave.

„Co to...“ začala, ale vzápětí pochopila. „Bože...“ zalapala po dechu, když rozpoznala zlatý kroužek s oválným kamenem. Její oči se o poznání rozšířily. To má být zásnubní prsten? Rezovalo jí mozkiem, avšak žádné další slovo ze sebe nevydolovala.

Ondřej dvěma prsty pozvedl Editinu bradu a jejich oči se propojily. „Je to dost brzo a taky tě asi trochu šokuju. Možná jsem se doopravdy pomátl, ale... zkrátka tě chci požádat o ruku, Edito. Příliš často váháme a oddalujeme důležité kroky, a život nám mezitím proplová mezi prsty. Nejsem už žádný mladík a objevit spřízněnou duši není jednoduché. Já ji v tobě našel, což považuju za velké štěstí. Tak mi prosím promiň tu zbrkllost.“

Dlouho na sebe mlčky hleděli a v Editině nitru se při tom svářila celá řada emocí. Převážná většina z nich ji hřála, objevily se však i náznaky obav a nejistoty, které romantický okamžik tak trochu narušovaly.

Co má říct? Jak odpovědět? Vůbec nepochybovala o tom, že Ondřej svou nabídku míní smrtelně vážně – a přesně tak by k ní měla přistoupit. Přišla však naprosto nečekaně, skoro jako blesk z čistého nebe! Vzala jí z úst všechna slova.

Ondřej si krátce odkašlal. „Podobnou reakci jsem čekal, ale nedalo mi to. Chtěl jsem, abys věděla, že jsem v tobě objevil ženu svých snů.“ Na chvíli zmlkl. „No, a nechceš si ten prstýnek prohlédnout trochu lépe?“ zamrkal potom, a vytáhl z kapsy čajovou lžičku. „Třeba se ti zalíbí tak moc, že se sňatku nevyhneš?“ zavtipkoval.

Tím ji konečně trochu probral – musela se zasmát. Sice chraplavě a tiše, ale aspoň už nepřipomínala solný sloup. Zadřený mozek začínal postupně také fungovat, a ona se nad Ondřejovým návrhem mohla zamyslet hlouběji.

Vzít se? Mít svatbu...?

Opět vstoupit do svazku, který znamená víc než jen nezávazné chození? Zpečetit svou lásku před svědky a založit rodinu?

Porodit děti.

Vychovávat je...

Skoncovat se samotou a zaplnit dům hlasy, pohybem a láskou?

Proboha, proč vlastně váhá? Vždyť je to jen pár měsíců, co si říkala, že už nic z toho nezažije. A teď má všechny své touhy na dosah ruky!

K čertu s tím, že se známe tak krátce! Uvažovala. Mnohdy s někým prožijeme dlouhé roky, a vlastně o něm skoro nic nevíme. Nač tedy čekat?

Zůstala stát za Ondřejovou židlí. „Ahoj...“ prohodila tiše. Vmžiku strnul a narovnal záda, jako by dostal povel postavit se do pozoru. Všichni okolo stolu zmlkli a upřeli na Editu zvědavé pohledy. Ona si raději nevyšimala nikoho jiného než svého nastávajícího.

Odkáslala si. „Promiň.“

Teprve teď se obrátil a sjel ji rychlým pohledem, z něhož nedokázala nic vyčíst. „Jenom promiň?“ pronesl pak.

Konečně našla odvahu přejít očima i ostatní stolovníky. „Dobrý den... Omlouvám se i vám, ale nemohla jsem přijít... ze závažných rodinných důvodů.“ Pak znovu shlédla ke snoubenci. „Můžeme si promluvit někde o samotě?“

„Jistě,“ odvětil a poněkud koženě vstal.

Pokynul bradou k otevřeným dveřím, jimiž se procházelo na přilehlou terasu. „Pojďme třeba tam.“ Na nic dalšího nečekal a zamířil ven.

Gestem ruky se rozloučila s jeho přáteli a vykročila stejným směrem. Zašli až za roh, kde nebyla živá duše a jejich rozhovor tak nemohl vyslechnout nechtěný svědek. Ondřej vytáhl cigarety a vyklepl z krabičky marlborku.

„Takže?“ prohodil při tom, aniž se na ni podíval.

„Vím, že jsi naštvaný,“ pravila co nejvyrovnanějším tónem. „Měla jsem dát vědět, že se neobjevím, za což se omlouvám. Ale to, co jsem řekla uvnitř, je pravda.“

„Závažné rodinné důvody?“ Konečně jí pohlédl do očí. „Co se konkrétně stalo, mohu-li být tak smělý a žádat odpověď?“

Zřetelný sarkasmus ji urazil, nedala však na sobě nic znát. Mužské ego je kapitola sama pro sebe, a ona tomu Ondřejovu ušetřila pěkný škrábanec. Nezbylo jí než své rozladění spolknout. „Samozřejmě, právě se ti to chystám vysvětlit,“ odpověděla.

Vyfoukl obláček dýmu. „Čekám.“

„Můj otec má rakovinu v pokročilém stádiu. Možná nakonec zemře! Pozdě odpoledne mi volala máma, že si šel do nemocnice vyzvednout výsledky vyšetření a rovnou si ho tam nechali. Nikdo z nás neměl ponětí, že by mohl být takhle nemocný... byl to šok. Od zítřka začne s chemoterapií... ale ani tak není jisté, že mu léčba pomůže. Hned jsem se za ním rozjela a všechno ostatní mi vypadlo z hlavy. Včetně té večere.“

Ondřejův dosud tvrdý výraz o poznání změkkl. „To mě moc mrzí,“ pravil po chvilce ticha. „Opravdu.“

„Ale mohla jsem dát vědět - to si myslíš, je to tak?“

„Přesně. Stačilo napsat zprávu nebo zvednout telefon. Pochopil bych to. Měl jsem strach, že se ti něco stalo! A taky jsem vypadal jako úplný vůl.“

„Já vím. Můžeš se na mě zlobit a nadávat mi, cokoli. Ale neopomněla jsem to setkání kvůli lhostejnosti ani ignoraci. Neměla jsem v úmyslu nikoho urazit, včetně tvých přátel. Je mi to líto... ale nic dalšího už k tomu dodat nemůžu.“

Povzdechl. „Asi ti rozumím. A co kdybychom se teď připojili k ostatním? Nějak stručně jim to vysvětlíme a můžeme pokračovat tak, jak jsme měli v plánu, hm?“

„Ondro, nezlob se, ale já... nemám náladu na nezávazné tlachání. Nedokázala bych se na nic a na nikoho soustředit, mám myšlenky jinde. Nezvedal jsi telefon, a tak jsem přijela, protože mi to nedalo. Dlužila jsem ti - vlastně vám všem - vysvětlení. Ale teď pojedou domů, tady bych jenom kazila náladu.“

Jeho oči opět zchladly, ale vzápětí zvolna přikývl. „Aha,“ poznamenal jenom, odhodil nedopalek a rozdrtil ho špičkou boty.

„Tohle přece musíš pochopit!“ naléhala.

Chvilí koukal do země, jako by analyzoval zbytky cigarety. „Odmítáš mě.“

Ta slova zazněla trucovitě a Edita opět pocítila závan nelibosti. A zároveň nesmírnou únavu. Už neměla sílu na další přesvědčování, chtěla se schoulit do klubíčka a plakat. Doufat. Křičet. Modlit se. Cokoli... Ale beze svědků.

„Rád bych si vyjasnil pár věcí,“ pronesl studeně.

Pocítila nutkavou touhu popadnout láhev a poslat do žaludku několik hlubokých doušků alkoholu, ale opanovala ji. Čistá hlava je čistá hlava - zvláště, pokud se schyluje ke konfliktu. A ten evidentně hrozil.

Ovšem i kdyby teď Editě položili hlavu na popravčí špalek, nebyla by s to přijít na důvod, který ho vyvolal. Doteď přece bylo všechno v pořádku! Proč se tedy Ondřej chová tak podivně? „Aha?“ založila si paže na prsou. „Můžeš být prosím konkrétnější?“

„Bez problémů. Uznávám, že jsem ti onehdy ustoupil a připustil, aby sis nebrala moje příjmení. Ale po dnešku jsem dospěl k závěru, že to byl chybný krok a měla bys s tím něco udělat. Ta svatba totiž za těchto okolností vypadá jako fraška.“

Edita nevěřila vlastnímu sluchu. „Prosím?“

„Přesně tak, a nenapadlo to jenom mě. Když jsme si s Honzou odskočili na záchod, dost se nad tím pozastavoval. Nechtěl to přede všemi rozpatlávat, ale myslí si, že mě nepovažuješ za rovnocenného partnera. A na tom asi něco pravdy bude, že?“

Úžasem jí padla brada. „Bože... Ondro?! Co to povídáš? A vůbec, přece nebudeš brát v potaz názor svého kamaráda? A když už jsme u toho, jaké jméno budu nosit, záleží především na mně! Naprosto nechápu, proč to musíme probírat znovu - považovala jsem to za vyřešené.“

Ondřej do sebe naráz kopl zbytek vína a rovnou si dolil. Editě pití nenabídl, a místo toho do ní zapíchl ostrý pohled. „Já taky, ale jak vidím, lidi jsou všímaví. A já si až dnes uvědomil, že neznám žádného ženatého chlapa, který by se jmenoval jinak než jeho manželka.“ Jeho hlas začal povážlivě nabírat na síle.

Proboha, a je to tady zase. Ego a vztek! Pomyslela si Edita a její duše se při tom scvrkla jako sušená švestka. A zrovna dnes! Co teď? Rozhodně nemínila ustoupit, to by ji

nenapadlo ani ve snu. Jak to ale celé šikovně zahrát do autu, aby večer neskončil totálním fiaskem? Lámala si hlavu.

Jelikož nepromluvila, vzal si slovo opět Ondřej. „Tobě nevadí, že jsi ze mě udělala pitomce? A ne poprvé?“

„Ach?“ vydechla konsternovaně. Proč vytahuje kostlivce ze skříní? „Vždyť to není pravda! Nikdy jsem se tě nechtěla záměrně dotknout!“ hájila se.

„Že ne?! Kecy! Jsi svéhlavá a jdeš přes mrtvoly. Už mě to přestává bavit! Chováš se naprosto sebestředně!“

Zalapala po dechu. „Ondro, já nestačím zírat!“ Bože, vždyť tohle zavání schizofrenií! Při obřadu byl samý úsměv, se kterým jí také navlékl snubní prsten... A během odpoledního posezení sršel vtipem!

A pak... Uplyne sotva pár desítek minut a ona stojí před úplně cizím mužem. Dopáleným a obviňujícím: takovým, jakého vůbec nezná! Opravdu se mu v hlavě rozleželo to příjmení, jen a pouze kvůli Honzovým poznámkám? Tomu odmítla uvěřit.

„Ty?“ Řezavě se zasmál. „Provedl jsem ti snad něco? Tak pověz, čím jsem tě například dnes urazil, hm?“

„Urážíš mě právě teď, a navíc jsi nespravedlivý!“ odvětila tiše. „Nejsem sebestředný člověk, nikdy jsem nebyla.“

„To je jen tvoje domněnka, protože si nedokážeš sáhnout do svědomí!“ Zabodl prst do vzduchu, jako by svým slovům chtěl dodat větší důraz. „Začínám mít dojem, že mě máš jenom na ozdobu. Nebo možná kvůli prestiži? Vdaná žena má ve společnosti solidnější postavení než vdova. Co ty na to? Nemám být jenom náhradou za toho tvého úžasného nebožtíka Šimona?“

Připomínka zesnulého muže Editu zabořila. Hodně. A sotva Ondřej tu záštiplnou větu vyřkl, uvědomila si, že takhle s ní bývalý manžel nikdy nemluvil. Hádali se, samozřejmě. Ale ty hádky byly tak nějak jiné... Přinejmenším postrádaly přídech ironie či ponižování – byli při nich rovnocennými partnery. A ona teď nabyla dojmu, že se ocitá v podřadné pozici, aniž měla ponětí, jak se do ní dostala.

Nebo už z toho všeho trpí stihomamem?

Ne, dozajista je v pořádku. Tuhle rozepři nezavinila a nesmí dopustit, aby se za ni začala omlouvat! Učinila sice rozhodnutí zadupat všechny hádky hned v zárodku do země, ale odtud potud. Ondra se do ní naváží, přičemž k tomu nezavdala příčinu, a nadto jí záměrně ubližuje. Tak to na ni alespoň působilo.

Posbírala zbytky duševní rovnováhy a zpříma na něj pohlédla. „Šimona si laskavě neber do úst!“ pronesla pevně, aniž přidala na decibelech. „A pokud tě to zajímá, ani jednou mě neosočil, že myslím jenom na sebe.“

„No to si snad děláš prdel!“ zařval Ondřej. „Ty ho přede mnou budeš ještě obhajovat?! Teď už jenom stačí, abys začala vykládat, že byl lepší, než jsem já!“

Edita si nemohla pomoci. „Víš, když tě právě teď pozoruju, mám obrovskou chuť říct přesně tohle!“

Do brunátných tváří se nahrnula další krev. „Do hajzlu, tak to už je fakt moc!“ Ondřej se rozmáchl a mrštil nedopitou skleničku přes celou místnost. Roztříštila se o protější stěnu a stékající víno vytvořilo na omítce nepravidelnou kaňku. V ten moment vběhla do

obýváku Wendy – krátce štěkla a uhnula před letícím sklem. Tím manévrem se připletla do cesty Ondřejovi, který hned poté, co dal průchod vzteku, vydusal z kuchyně.

„Debilní čokl!“ ucedil zuřivě a odstrčil fenku nohou, až se zapotácela. Pak za sebou s hlasitým prásknutím zabouchl dveře.

Ondřej se zrovna chystal dálkově odemknout vůz, když zaznamenal zděnou budku nedaleké autobusové zastávky. Stála trochu stranou - zčásti stíněná jehličnany - a on věděl, že linka, která tu staví, už pozdě večer nejezdí. Vmžiku se rozhodl a změnil směr.

„Co je?“ vyjekla a klopýtla.

„Mám nový plán.“

„Jak to?“ zaprotetovala Marika. „Myslela jsem, že chceš... vždyť víš!“

„Ale to jo,“ odvětil netrpělivě a rozhlédl se. Široko daleko nebyla živá duše, a tak ji popohnal k omšelé stavbě. „Sex platí. Jenom si ho užijeme jinde.“

„Já chci do auta. Je zima,“ zakňourala.

„Však se svlékat nemusíš!“ zavrčel a strčil do ní. „Dělej!“

Poslušně ho následovala: jako by k dalšímu odmlouvání ztratila odvalu. Možná se polekala, že si to rozmyslí a ona přijde o své dobrodružství? Husa...

Přirazil ji ke studené omítce a rázným pohybem z ní strhl kalhotky. Zavzdychala vzrušením – něco podobného ještě určitě nikdy nezažila.

„Hlavně buď zticha, jasně? Nebo nás někdo zmerčí a dostaneme flastr za veřejné pohoršování,“ varoval ji.

„Budu... jako pěna...“ vypravila ze sebe dýchavičně. To už zaútočil na její ňadra. Chvilí je tvrdě hnětl, pak se sklonil a kousl ji do krku. Tiše vykřikla, a tak jí rychle zakryl ústa.

„Zmlkni!“ sykl. Vzrušení ho zbavovalo zdravého rozumu, a on se postupně přestával ovládat. Teď už mu bylo všechno jedno – potřeboval se jenom uvolnit. Po svém.

Rozepnul poklopec, popadl ji za rameno a otočil zády k sobě – druhou rukou se opět pojistil, aby nezačala ječet. Než se nadála, vnikl do ní a začal se pohybovat jako zběsilý píst. Věděl, že si něco takového nepředstavovala, ale co na tom? Musela přece počítat s ledasčím – odejít do noci s naprosto neznámým chlápkiem a ještě k tomu za účelem nezávazného sexu je pitomost jako dům!

Dostane jen to, co si zaslouží.

A on také!

Bez ohledu na úpění, které tlumila jeho dlaň, svižně pumpoval tam a zpátky. Bylo mu jedno, že jí působí bolest, nezajímalo ho nic víc než vlastní uspokojení. Brzy ho ovládla živá představa, že neprzní cizí ženu, ale podrobuje si Editu – úplně se do toho vžil a ještě o něco přitvrdil.

Sakra, tohle chce něco jiného, pomyslel si vzápětí. Ta děvka musí trpět, a mnohem krutěji než teď! Zaslouží si to! Popadl Mariku za ohon a škubl jí tak, až jí luplo za krkem. Zakřičela do jeho dlaně cosi jako: *Ne!*, ale on na to nebral zřetel.

Teď byla jeho!

Naběhlý penis vyklouzl z odřené štěrbině a vyhledal jiný otvor. Jakmile pochopila, o co mu jde, začala sebou prudce zmítat. Hluboko v jejím hrdle bublaly zoufalé prosby o slitování, kterými ho neskutečně dráždila. Samozřejmě tím nemohla ničeho docílit: pouze vybičovala Ondřejovu agresi.

„Mlč!“ zahučel zdušeně. „Varuju tě!“

Jenže ona nepřestávala. Nedalo se nic dělat, musel ji přimět k poslušnosti – znovu popadl svázané vlasy a rychlým pohybem poslal Maričino čelo proti zdi. Zaskučela, ale bohudíky opravdu zmlkla a naštěstí ani neomdlela.

Vedral se do ní a začal pracovat na svém vyvrcholení. Tušil, že přijde zanedlouho, ale klidně mohlo ještě chvíli počkat. No ne? Brzy na ruce, kterou tiskl k její tváři, ucítil teplou vlhkost – pochopil, že se rozbřečela. Bolestí a ponížením, nebo spíš obojím dohromady.

Děvka. Kurva!

„Edito...!“ zachrčel a zrychlil. „Ty děvko!“

A pak ejakuloval. Dlouze a mocně, až se celý orosil potem. Mrcha, mrcha, mrcha... dunělo mu mozkiem. Doba její vlády skončila! Teď jí teprve ukáže, kdo z nich je pánem domu. Pánem jejich vztahu! Už má dost těch jejích manýrů. Ode dneška má utrum!

Vystoupil ze zmučené ženy a udělal krok dozadu. Marika se zakymácela a podklesla v kolenu. Sedla si na bobek, oběma rukama objala pokrčená kolena a chvíli se kolébala ze strany na stranu. Potom k němu vzhledla očima plnými slz.

„Ublížils... mi...“

„Dal jsem ti jenom to, o co sis říkala,“ ucedil přezíravě a upravil si poklopec.

„Já... tohle... nechtěla...“ vzlykla.

„Bože... naši měli pravdu. A Andrea taky! Neměla jsem si tě brát! Chováš se hnusně, jako tyran!“ zaječela Edita hlasem plným slz.

„A to mě ještě pořádně neznáš,“ ucedil zlomyslně.

Zamrazilo ji. „Jak vidím, tak ne...“ zachraptěla, a v pokusu se osvobodit sebou zazmítala. Svíral ji však příliš pevně. „Au, to bolí!“

„Ano? A co s tím uděláš, hm? Poběžíš na policii nahlásit domácí násilí?“ vysmíval se jí. „Myslíš, že ti někdo uvěří?“

„A proč ne?“

„Copak nejsem tvůj drahý novomanžel? Kterého vychvaluješ, kudy chodíš? Budeš mít z ostudy kabát, ty celebrito! A kam půjde tvůj slavný salon? Ke dnu!“

„Jak ke mně můžeš být tak krutý?“

„Protože si to zasloužíš! Ovšem pokud se přestaneš chovat jako coura, nebudu mít k takovému jednání důvod. Rozumíme si?“ odvětil spatra.

„Mluvíš z cesty! A okamžitě otevři ty dveře, tohle je můj dům!“

Skřípavě se zasmál. „Mám tady jako tvůj právoplatný manžel trvalé bydliště. Takže zavři zobák, ty krůto!“

Dech jí uvízl v hrdle. Krůto?!

Ještě snad nikdy ji žádný muž takhle neurazil. Taková hrubost a sprostota! Jak se jí něco takového může dít, probůh?

Pohrdání v Ondřejových očích působilo tak realisticky, až se roztřásla. Nedokázala pochopit nic z toho, co se právě odehrávalo v jejím vlastním obýváku a nejradši ze všeho by zmizela z povrchu zemského. Proti tomuto peklu byla říjnová hádka jen vlažným čajíčkem!

Kam až to může zajít?!

A aby toho nebylo málo, měl Ondřej pravdu. Nemohla běžet na policii a obvinít ho... z čeho vlastně? Že vyhodil jejího psa na mráz? Cloumá s ní jako s kusem hadru a křičí? Vysmáli by se jí.

Editino nitro vibrovalo ponížením. Strachem. A zmatkem.

Vlastně skoro až přízračným děsem smíseným s bezmocí.

„Moc na mě nekoukej,“ ohrnul rty. „Zasloužila sis to.“

„Jsi nechutný! Hnusíš se mi!“

„Vážně? Nepovídej. Ale když je to tak, něco s tím provedeme.“

Než se nadála, odvěkl ji k východu na terasu, otevřel dveře a vystrčil ji ven. Vrazil do ní, až zavravorala a pár vteřin musela hledat ztracenou rovnováhu. Zůstala stát na ledové dlažbě – bosá, v saténových šatech s úzkými ramínky a se srdcem ztuhlým šokem.

Dobré dvě minuty nebyla schopná vstřebat, co že jí to Ondřej provedl a jen tupě zírala do zatemněných oken. Jako by z obrovské dálky slyšela pravidelné cvakání, a až po nějakém čase si uvědomila, že ten zvuk vydávají její vlastní zuby. O nohy se jí otřelo cosi hebkého, což ji zčásti vrátilo do reality.

„Wendy?“ hlesla změněným hlasem. Pes tiše našel, jako by ji chtěl povzbudit. Ze všech stran na ni útočil chlad, který jí pronikal až do morku kostí. Přidřepla a přitáhla fenku k sobě – tak si aspoň mohly vzájemně předat tu trochu tepla, co v nich ještě zbyla. Avšak i ta za krátkou chvíli vyprchala.

Divoce zašermoval rukama ve vzduchu a jako šelma v kleci obešel jídelní stůl. Popadl židli, zvedl ji do výšky a zase s ní praštil na dlažbu, až dřevo zaúpělo. Pak zuřivě uhodil srolovanou dlaní do zdi a znovu se obrátil k Editě.

Jestli se teď pěstmi pustí i do mě, skončím v nemocnici, napadlo ji. O krůček podstoupila a v chlácholivém gestu pošimrala Wendy, která temně zavrčela – neomylný zvířecí instinkt ji varoval před nebezpečím.

Vtom manžel znovu spustil - tentokrát hlubokým, hrůzu nahánějícím hlasem. „Takže ty budeš vážně držet hubu, jo? Mlčení rovná se souhlas, tak to mám brát?“ zasyčel a přikročil k Editě blíž. Obezřetně se přitom ohlédl na fenku, která ho rentgenovala soustředěným zrakem - na místě ji patrně držel jen Editin vztyčený ukazovák.

Odvrátil se od psa a upřel ledový pohled do manželčiny tváře. „Tak mluv! Odpověz mi, kurva! Nebo snad mám něco rozkopat, abych ti rozvázal jazyk? Šukáš s někým?“

„Proboha, Ondřeji, nikoho nemám!“ vykřikla, stěží zadržujíc slzy. Ty jí vzápětí navzdory vší snaze stekly po tvářích. „Nepodezírej mě... opravdu jsem teď mluvila s Alešem. Slíbil, že nechá pití, udělal mi tím radost. Možná jsi zaslechl pár vět a špatně pochopil souvislosti - to se může stát, chápu. Ale nevěrná ti nejsem!“

Kéž by ses hned teď propadl do horoucích pekel! Prolétlo jí myslí. Vždyť já se ti tady omlouvám a málem škemrám o odpuštění... aniž mám jediný důvod?! Kdy a jak jsem se proměnila v submisivní, vystrašenou ženu, která sebou nechá orat? Tohle přece nejsem já... Musím se tomu postavit!

Vzepřít se... Dát najevo, že si to nenechám líbit!

Jinak mi celá tahle situace přeroste přes hlavu. Pokud nechám Ondrovo terorizování zajít příliš daleko, skončím špatně!

Manžel si ji přeměřil očima, v nichž se odráželo pohrdání a tvrdost. „Jsi lhářka, bezostyšná a nechutná! Potřebuješ, abych ti ukázal, kdo tady velí!“

Ačkoli s ní cloumala nejistota, narovnala ramena a zpříma na něj pohlédla. „Ve vztahu jsou si partneři rovnocenní! Aspoň by to tak mělo být,“ namítla.

„Tak ty mě ještě budeš poučovat?!“ zařval, až sebou škubla a uhodila se loktem o nejbližší skříňku. „To si, holčičko, moc dobře rozmysli, protože já se nenechám zesměšňovat nějakou posranou kundou, co myslí, že si z ní celý svět sedne na prdel! Jsi nula! Pitomá, dojebaná švadlena! A hraješ si na bůhvíco, chudinko!“

Jeho ruka vystřelila tak svižně, že nestačila uhnout. Popadl ji za vlasy a prudce přitáhl k sobě – vykřikla bolestí a poposkočila, aby ji neskalpoval. Surově sevřel hrst černých pramenů: tak, aby jí co nejvíc ublížil. Ucítla, jak jich při tom několik vytrhl. Hned nato Editu rychlým hmatem srazil na kolena.

„Au! Ondro... Proboha, nech mě být!“

„Na to zapomeň!“

Plavný pohyb nezaznamenal ani jeden z nich - Wendy se vznesla do vzduchu a předními běhy zaútočila na Ondřejovu hrud'. Zavrával.

„Do prdele!“ zařval a strčil do Edity, takže upadla na podlahu. Ani vteřinu nezaváhal a vši silou nakopl fenku do boku. Odletěla ke stěně, kde se s táhlým zakňučením schoulila do klubíčka. „Hajzl jeden zasraný!“ ulevil si Ondřej, popadl plačící manželku za ruce a násilím ji vyvlekl z obývacího pokoje. Zatáhl ji do prádelny, zabouchl za nimi dveře a znovu Editu přinutil, aby si klekla.

„Pusť mě!“ vzlykla. „Cos to udělal? Wendy může mít vnitřní zranění! Co když umře? Musím za ní!“

„Na to ti seru!“ Ondřej si rozepnul poklopec, stáhl boxerky a odhalil napjatý úd. „Kuř!“ přikázal Editě.

Zvedla k němu šokované oči. „Cože?“

„Slyšíš dobře!“

„Ne!!“

„Drž zobák a dělej, co ti říkám!“

„Nikdy! Ne takhle... tys zešíle!“ Tvrdě svíral její rameno a ona se nemohla zvednout, přesto se mu pokusila vykrotit.

Vysmál se jí. „Máš to marné. No tak! Čekám!“

„Ne! Chci se podívat na Wendy...“ Točila se jí hlava a krev bušila ve spáncích jako zběsilá. Tohle přece není realita...

Nemůže být!

„Opakuju, že mě tvůj zkurvený čokl nezajímá!“ Ondřejovy bulvy skoro vyskočily z důlků – byl si tak nepodobný, až ji to vyděsilo. Nějak takhle musí vypadat ďábel, pomyslela si, zatímco k ní pronikla jeho další slova. „A ty makej, nebo dopadneš hůř než on!“ Znovu ji uchopil za vlasy a přistrčil klín k jejímu obličejí. „Dřív jsi s tím problémy neměla, tak se do toho dej! A jestli mi ho hned teď a hlavně bez blbých nápadů nevykouříš, tak toho tvého chlupatého šmejda podříznu, to ti slibuju!“

Udělala přesně to, co jí přikázal.

Trvalo neskutečně dlouho, než se Edita dokázala znovu pohnout – alespoň měla ten dojem. Do morku kostí jí pronikal lezavý chlad, který měl doslova paralyzující účinky. Zírala na zhroucenou postavu pod sebou a mozkiem jí poletovaly myšlenky připomínající zdrogované ptáky.

Musím zavolat pomoc...

Kde mám kabelku?

Ježíši, on je opravdu mrtvý.

Už nikdy mi neublíží!

Co když mě teď zavřou?

Určitě půjdu do vězení...

Ale on je pryč. Navždy! Tak jsem si to přece přála, no ne?

Potřebuju telefon.

K čemu? Abys přivolala záchranku? Vždyť je to zbytečné. Zabilas ho!

Udělala několik mátožných kroků a rozhlédla se okolo sebe. Během potyčky upustila tašku... někde tady musí být! Rejdila očima po temné zemi, až v trávě konečně spatřila zlatý uzávěr. Kabelka byla otevřená a nejspíš i napůl vysypaná, ale ona hledala pouze klíče. Tohle pojítko s domovem - jistota, že se dostane do bezpečí – pro ni teď představovalo spásu. Pociťovala rostoucí dezorientaci, motala se jí hlava a v uších hučelo tak silně, že si přála ohluchnout. Před očima měla mlhu a na kůži vyvstal lepkavý pot.

Co teď?

Co mám dělat?! Ptala se pořád dokola, neschopná najít odpověď.

A vtom zaslechla vzdálené hlasy.

Někdo sem jde! Opět se zadívala na Ondřeje – ležel v nezměněné pozici, i když ho teď viděla špatně, jako skrz igelitový sáček. Hovor se přiblížil a Editu pohltila panika. Rychle zmiz! Dřív, než tě přistihnou... Utíkej!

Podlehla nutkavé pobídce vnitřního hlasu a dala se do běhu. Sprintovala, co jí nohy stačily. Klopýtala a několikrát málem upadla, ale navzdory tomu všemu úspěšně ukrajovala metry od hrůzy, kterou nechala za sebou. Momentálně jí bylo lhostejné, co bude následovat. Teď chtěla jen uniknout, zamknout se a usnout.

A pak se probudit do jiné reality. Protože tohle přece nemůže být pravda! Ondřej ji pronásledoval, napadl a chtěl znásilnit. Až potud to byl s malými obměnami známý scénář. Jenže pak se to zvrtilo. Ten kámen... A údery... jeden za druhým, jako když odbíjí

hodiny. Absolutně si nepamatovala, kolikrát manžela udeřila, ani jakou silou. Dopadla každá rána na jeho lebku?

Neměla zdání.

Z očí jí začaly stékat slzy: spíš jako důsledek šoku než kvůli emocím. Srdce divoce bušilo a plíce sotva stačily nabírat kyslík. Nezastavilo ji ale nic a ona jako robot pokračovala v cestě. Později nedokázala definovat, jak dlouho trvalo, než se dostala domů, ani kudy vlastně šla. Jistá si byla pouze tím, že nevolala taxi a během svého putování ztratila jeden podpatek. Kdy a kde o něj přišla, pro ni byla záhada.

Ted' však Editu zajímalo jenom to, že je ve svém útočišti. Na pátý nebo šestý pokus se jí povedlo odemknout a poslední zbytky sil použila k tomu, aby vystoupala do patra. Automaticky vešla do ložnice, postel však ignorovala a zamířila k Wendyinu prázdnému pelíšku. Klesla před ním na kolena a skryla obličej v dlaních.

„Pane bože...“ zaskučela neznámým hlasem. „Tohle je můj konec.“

Editino očekávání se do puntíku vyplnilo. Jak lékař, tak o něco později i vyšetřovatelé na ni hleděli s podezřením a jí bylo jasné, že si myslí bůhvíco. A pak tady byla zásadní přítěžující okolnost... Neměla jak prokázat manželovy násilnické sklony ani hrubosti, jichž se na ní v uplynulých měsících dopustil.

Byla zkrátka v loži.

Kriminalisté chtěli logicky vědět, zda některý z jeho útoků hlásila na policii anebo může fyzické ataky, které skončily zraněním, podložit lékařskými zprávami. Kopie jim sice přislíbila, ale bylo jasné, že to nikam nepovede. Pravou příčinu, která ji dohnala na pohotovost, neobsahovaly. Nadto všichni doktoři viděli, jaký strach o svou ženu Ondřej měl... Popíšu ho jako starostlivého muže a ona bude za lhářku, která si jen bohapustě vymýšlí.

A co hůř, očerňuje mrtvého.

„Vaši přátelé nebo rodina mohou potvrdit, že jste s manželem měla problémy ve smyslu domácího násilí?“ zpovídal ji Mach.

Kousla se do rtu. „To ne... nikomu jsem o tom neřekla.“

„Aha.“ Udělal dlouhou pauzu, čímž to slovo nechal patřičně vyznít.

Edita nedokázala mlčet. „Vy jste ted' určitě přesvědčený, že všechno překrucuju ve svůj prospěch, ale tak to není!“

„Což vám mohu, ale taky nemusím věřit,“ odušil kapitán nevzrušeně. „A vaše tvrzení si samozřejmě ověříme. Navštívíme lékaře, kteří vás ošetřovali a promluvíme s rodinou i přáteli. Nikdo vás nešíkanuje, paní Koryzová, ale my ten případ musíme uzavřít a předat dál. Vy jste se přiznala k zabití, které vysvětlujete nutnou sebeobranou, ale na nás je zjistit, zda tomu tak skutečně bylo. Zvláště, když vypovídáte, že vás měl manžel týrat. Musíme prověřit váš soukromý život, finanční poměry a tak podobně, abychom se dobrali nějakého výsledku a především pravdy.“

Svěsila ramena. „Byla jsem oběť domácího násilí, ať si myslíte, co chcete. Můj manžel uměl před okolím dokonale skrývat svou pravou tvář a já se taky ničím nechlubila...“

pochopitelně. Jsem přesvědčená, že nenajdete nikoho, kdo by o něm řekl, že se ke mně choval neurvale.“

Kapitán propletl prsty do mřížky a hlasitě si uvolnil klouby. Pak se na Editu upřeně zadíval. „A vy i přesto trváte na svém? Evidentně neexistuje žádná osoba, která by mohla jakékoli z vašich prohlášení potvrdit, a my máme při vyšetřování brát v potaz, že vám manžel – či spíš novomanžel – psychicky a fyzicky ubližoval?“

„Ano! Nechápu, proč to zpochybňujete!“

„Protože to nedává smysl. Tak poslouchejte: vlastní muž vás surově zbil, v důsledku čehož jste potřebovala ošetření na pohotovosti. Bůhvíjakým způsobem se zbavil vašeho psa. Přinutil vás k nedobrovolné sexuální aktivitě a tak dále. Paní Koryzová, vy jste přece úspěšná žena, dokonce veřejně známá osobnost. Jsem přesvědčen, že máte solidní sebevědomí a taky spoustu obdivovatelů, přátel a známých. Nechce se mi věřit, že byste připustila, aby vás manžel takto tyranizoval. A pokud přece jen, určitě byste si to nenechávala pro sebe. Vždyť to odporuje zdravému rozumu.“

V tom s tebou musím souhlasit, uznala v duchu. Navenek jen pohodila hlavou a věnovala policistovi vlhký pohled. „Kolikrát v životě se vám stalo, že vás nejbližší člověk fyzicky napadl? Sprostě vás urážel a ponižoval?“ Hlas se jí třásl, ale mluvila odhodlaně, rozhodnutá nenechat se obvinít z chladnokrevné vraždy.

Kapitán ji pár vteřin mlčky pozoroval a pak krátce jukl na kolegu, který zaujímal místo po jeho levici. „Tahle vaše poznámka je tak trochu irelevantní, nemyslíte?“

„Ne! Nikdy nevíte, jak zareagujete, když se ocitnete v neznámé situaci!“

„To není tak docela pravda,“ vložil se do výslechu Karhan. „Ale v tuto chvíli řešíme úmrtí vašeho muže, takže se vraťme k případu. Dejte prosím dohromady kompletní lékařskou dokumentaci, kterou máte k dispozici, abychom se měli od čeho odpíchnout. Také potřebujeme kontakty na vaši rodinu, kolegy a tak dále. Provedeme výslechy a počkáme na pitvu. Rozhodně s vámi zůstaneme v úzkém kontaktu.“

Jakmile Editu instruoval, vrhl pohled na jejího právníka – obtlouklého a životem evidentně unaveného muže ve špatně padnoucím obleku, kterého jí přidělil soud. „Pro dnešek jsme skončili,“ dodal.

Edita by přísahala, že tím advokáta dost potěšil. Právník do výslechu zasahoval minimálně a ona tipovala, že dobrou polovinu jeho průběhu beze studu podřimoval. Někoho takového jí byl čert dlužen!

Stejně jako Ondřeje...

Dělal jí potíže za života a pokračuje v tom i po smrti. Proč jen se mu tenkrát v zimě zadívala do očí a nechala se očarovat?

Je pitomá, pitomá, pitomá!

Nechtěla se shazovat ani nikomu přidělovat starosti, a teď se po hlavě vrátila do pořádné šlamastyky. Všechno, co se odehrálo mezi ní a Ondřejem, zůstalo tajemstvím, a to jí v téhle situaci značně přitíží. Má na svědomí jeho smrt a čeká ji vězení, nic menšího. Dosavadní život se obrátí vzhůru nohama...

Nebylo jednoduché tlumočit čerstvé události rodičům, ale vyhnout se tomu nemohla. A stejně horké chvílky Editu čekaly také v salonu. Na náladě jí nepřidaly ani bulvární titulky, které se objevily na internetu. *Známa módní návrhářka obětí domácího násilí?* Psal jeden server. *Mladá návrhářka zabíjela!* Křičel do světa další.

Nejvíce se jí dotkl ten, který vyšel hned ráno po Ondřejově pohřbu. Redaktor ho nazval *Černá vdova*, za kterou pak v textu označil samotnou Editu. Obšírně rozebíral Šimonovu tragickou smrt a snažil se vyfantazírovat nějakou spojitost mezi tři roky starou nehodou a Ondřejovým úmrtím. Když tu snůšku spekulativních výroků dočetla, připadala si doslova jako hadr vláčený bahnem.

Daniele ani švadlenám podobné články neunikly, a jakmile se poprvé od manželovy smrti objevila v práci, čelila zčásti zděšeným a zčásti nevěřícím pohledům.

Asistentka si s ní promluvila mezi čtyřma očima – podobně jako Andrea nechápala, proč se někomu nesevěřila a hlavně si Ondřejovy násilnosti nechávala líbit.

První den v salonu snášela těžce a doufala, že ty další budou o něco lepší. Zvědavost i jistá obezřetnost sice po čase polevily, nicméně atmosféra zůstávala napjatá. Všechny samozřejmě zajímalo, co nastane, pokud jejich šéfku skutečně odsoudí za vraždu. A vyhlídky nebyly příliš radostné.

Editu opětovně vyslyšali Mach s Karhanem – skoro jako by je ovlivnil pisálek, který ji nazval Černou vdovou. Mimo jiné je nově zajímalo, za jakých okolností zahynul její první muž, a měřili si ji se značnou dávkou podezřavosti. Přidělený právník se opět nijak zvlášť nevytáhl a Edita měla dokonce dojem, že jeho laxní přístup udivuje i kriminalisty.

Ti ovšem nebyli v její kůži...

Před zbytkem světa se snažila tvářit, jako by život plynul beze změny dál, ale šlo to ztuhla. Každé ráno se probouzela s vědomím, že se její dny krátí a až stane před soudem, sklapne nad ní past. Děsila se možnosti desetiletého trestu a vysílala k nebi modlitby, aby k ní byl soudce shovívavý. Věděla však, že obvinění, které proti ní vznesl státní zástupce, bude vycházet ze závěrů vyšetřování a na tomto poli to zatím nevypadalo dobře.

Nezvratnou skutečností bylo, že Ondřeje usmrtila. Otisky prstů a další důkazy plus výpovědi svědků potvrdily její vlastní přiznání. Policie to viděla jednoznačně. Nejdříve proběhla partnerská hádka – dusno mezi ní a manželem při výslechu zmínila i Daniela – a ona svého muže později utloukla k smrti.

Za jakých okolností k tomu došlo, neměla Edita jak doložit, a zrovna tak nedokázala uspokojivě prokázat, že šlo o vyvrcholení několikaměsíčních surovostí a verbálních útoků z Ondřejovy strany.

Edita přímo plasticky viděla zlověstné mraky, které se stahovaly nad její hlavou. Tahle věc jí zlomí vaz, to je jisté. Vlastně už zlomila... Soud se blíží každým dnem a ona v jeho závěru vyslechne ortel, před kterým nebude úniku.

Bohužel. Její osud je zpečetěný: stane se z ní kriminálnice.

Navíc s černým svědomím a všudypřítomným pocitem viny, kterou ze sebe nikdy nesmyje. Toužila se Ondřeje zbavit, ale proboha – ne takhle!